

PREGÓ DE LA LLUM

1978



FESTES DE LA «MISTERIOSA LLUM»

PREGÓ

DEL MOLT IL·LUSTRISSIM SENYOR

En MAURICI SERRAHIMA i BOFILL

ADVOCAT I SENADOR

I LLEGIT, EL DIA 12 DE FEBRER, PEL SEU FILL

En LLUÍS SERRAHIMA i VILLAVECCHIA

MEMBRE DE LA JUNTA DEL COL·LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA

AMB MOTIU DE LA INDISPOSICIÓ, PER MALALTIA,
DEL SEU PARE



MANRESA

REIAL CONFRARIA DE LA SS. TRINITAT

1978

Molt Il·lustre Sr. Alcalde:

Excel·lentíssima Corporació Municipal:

*Molt Il·lustres Sr. Degà i Junta de Govern del Col·legi d'Advocats
i totes les autoritats presents:*

Senyores i senyors:

En agrair-vos l'honor inesperat que em feu d'encarregar-me la Crida anyal per la Festa de la Misteriosa Llum, hauria volgut preparar-vos alguna cosa que fos digne de la importància del convit. Si no en erudició i saber històric —com tantes d'altres Crides que he pogut conèixer— almenys en la vivacitat amb què us voldria fer visible que, barceloní i tot de tres generacions, em sento lligat amb Manresa, on va néixer i d'on va arrencar el vol el meu avi, Maurici Serrahima i Palà que vosaltres el vaueu designar, ja fa molts anys, com un dels vostres ciutadans il·lustres.

Però vet aquí que arribada l'hora de preparar les paraules de la Crida, la salut m'ha traït. Ja he sobrepassat l'edat en la qual la joventut, o encara que només sigui la maduresa, permet de vèncer els efectes de les xacres que ens limiten la possibilitat d'acció. Excuseu-me sinó us puc adreçar personalment unes paraules que, breus i tot, no us diran tot el que us voldria haver dit. I, encara, almenys, hi haurà un fet que compensarà per mi el de no poder-vos-les dir. I és el fet que el qui us les transmet és el meu fill Lluís, també advocat, membre de la Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i besnét del qui avi meu i besavi d'ell, estic segur que li somriurà des del retrat en el qual apareix entre els manresans il·lustres.

* * *

Fos com fos no m'era fàcil de trobar un tema per aquesta Crida. Sobre l'erudició històrica en l'estudi del Misteri de la Llum, ni sobre la història manresana dels anys més moderns, no sóc un coneixedor que pugui comparar-se a tants d'altres que us han adreçat la paraula.

La Festa de la Llum! Tota la vida que en sento parlar. Els fets de la vida manresana eren vius a casa, perquè l'origen manresà de la nostra família no hi ha estat mai oblidat. Però també perquè, ja fa anys, quan el meu pare Lluís va celebrar els cinquanta anys d'exercici de la professió, vaig creure que no era un obsequi qualsevol el que li havia de fer, i que a ell que va ser el meu mestre, li havia de mirar de fer reviure la figura del meu avi que havia estat el mestre d'ell. I així vaig escriure un llibret en el qual, com a fons de la figura de l'avi —del manresà il·lustre— vaig procurar que hi fos ben visible la Manresa on s'havia format. Sé l'alegria que, aquella temptativa meua, va produir al meu pare. I avui hauria volgut fer reviure una mica, davant vostre, aquella Manresa on el meu avi va néixer i es va formar, fins l'hora d'anar a completar els estudis i d'obrir-se camí a Barcelona.

No m'ha estat possible, excuseu-me. Permeteu-me, així i tot, que faci referència a algunes al·lusions en les quals la claredat de Manresa *el va il·luminar*, quan a deu anys va descobrir en ell una vocació pictòrica, i adonant-se que el seu pare —d'una posició modestíssima— s'imaginava que volia ser pintor de parets, se'l va endur a la Seu, el va posar davant del retaule meravellós de Pere Serra i —això cap a mig segle XIX, quan ningú no donava cap valor artístic a la pintura medieval— li va dir: «Jo vull pintar quadres com aquest...». Potser també molts anys després, quan posat enfront d'altres manresans clarividents, va aconseguir, després d'una forta campanya, que no fos aparellada la Balma de Sant Ignasi i que les generacions l'hàgim pogut veure, a través de les pilastres, tal com era quan sant Ignasi s'hi havia refugiat.

La Llum miraculosa, bé l'ha rebuda més d'un cop, la vostra ciutat. I no vull pas referir-me únicament a aquestes petites anècdotes de la vida del meu avi. Manresa és una ciutat gloriosa i no és pas ara que us n'he de parlar. M'agrada, en canvi, la noble clarividència amb què anys enrera els manresans encap-

çalats per l'historiador Joaquim Sarret, van voler saber del cert quin contingut tenia la llegenda gloriosa. Tots ho sabem, que cap al segle XVII i abans i tot, van ser molts els pobles que per una estranya vanitat, havien volgut falsejar la història —els falsos «cronicons»— per atribuir-se un prestigi històric manllevat, un patró prestigiós, un màrtir inexistent però escenogràfic... Bé: Manresa, deu fer mig segle, va voler saber quin valor històric tenien els panegírics recargolats de l'aparició de la «Misteriosa Llum». I va saber que una bona part de la glòria era apòcrifa. Però va saber també que, en document notarial, contemporani dels fets misteriosos, van declarar davant del Notari Pere de Bellsolà, vuitanta-un ciutadans i li van contar que —els uns van dir que ben clar, els altres que no tant— havien vist el prodigi de la Llum al matí del 21 de febrer de 1345.

Alguna cosa va passar aquell dia, una llum visible o invisible... Potser va passar alguna cosa que desmentia l'afirmació de l'Evangeli de sant Joan: «Ell era la llum del món, però els homes no la van conèixer». Aneu a saber! No l'heu sentit passar mai per davant dels ulls o per dintre dels ulls, aquella «Llum del món»? Del que va passar aquell dia a Manresa, només en sabem això. Però és ben just, que passats més de sis-cents anys tot manresà ho celebri. Amb humilitat, però amb un goig íntim.

M'agrada que m'hàgiu volgut fer particip d'aquesta celebració. I ara que hi sóc posat, permeteu-me que us manifesti un desig profund. Tota la nostra terra passa una hora en la qual uns fets nous demanen que una claror nova, una llum gloriosa, la il·lumini. Permeteu-me, doncs, de veure en aquesta festa vostra un anunci d'una nova Llum que il·lumini tot Catalunya en l'hora d'emprendre un nou camí. Que la vostra llum miraculosa pugui ser la llum de tots. La llum és en el món. Que tots sapiguem obrir ben bé els ulls perquè així no ensopeguem en el camí. Viscà Catalunya!

Edició patrocinada per la CAIXA D'ESTALVIS DE MANRESA